

28 Die klaarheid, af en toe

Maandag, 26 oktober 2015

We waren die avond nog in het souterrain bezig toen de bel ging. Dan duurt het zeventien treden voordat de voordeur is bereikt. Toen ik de deur opende, stond ze met haar lichaam naar het zijraam links van haar gewend – in haar rechterhand een collectebus. Ze keerde haar ogen naar mij.

‘Mag ik de tekst nog een keer lezen?’ vroeg ze met een glimlach en wachtte mijn antwoord niet af. Even later: ‘Wat is dat mooi: *die klaarheid, af en toe!*’

Het was niet de eerste keer dat een bezoeker onder de indruk raakte van de tekst die inmiddels acht jaar op deze plaats hangt; een kostbaar cadeau van neef Hans en nicht Hermien. Zelf heb ik de woorden al ik weet niet hoe vaak gelezen en toch blijf ook ik regelmatig weer even stil staan om ze opnieuw tot me te laten komen.

Het gedicht *Kunst* van Martin Bril is het eerste gedicht in zijn bundel *Verzameld werk, Gedichten*, die in 2002 verscheen. Een jaar eerder was bij hem darmkanker gediagnosticeerd. Hij was toen 41 jaar. Acht jaar later overleed hij aan de gevolgen van slokdarmkanker.

Stel je voor, een ernstig zieke jonge veertiger, die – sterk verslaafd geweest – heeft ontdekt dat het de kunst is zo te leven dat het je overkomt: *die klaarheid, af en toe*. Het wordt je gegeven, zegt hij, maar je moet er wel wat voor doen: *zó te leven...*

Resoneren in die gedachtegang nog woorden uit de gereformeerde traditie waarin hij is opgegroeid?

Kunst

Wat we willen:
Momenten
Van helderheid
Of beter nog: van grote
Klaarheid

Schaars zijn die momenten
En ook nog goed verborgen

Zoeken heeft dus
Nauwelijks zin, maar
Vinden wel

De kunst is zo te leven
Dat het je overkomt

Die klaarheid, af en toe

Mijn blog 14 had als titel : '14 mei – elke dag'. Over Martijn, een jaar na zijn sterven: onbereikbaar nabij.

Vandaag, op zijn geboortedag, schrijf ik blog 28: 'Die klaarheid, af en toe'.

Want soms vertraagt de tijd, vallen redeneringen weg, houdt het vragen niet op, maar is er die helderheid van geest, nee, beter

nog: die grote klaarheid – het is goed, af en toe. Er zijn vragen waarop geen antwoord komt!

Toen we het gedicht acht jaar geleden kregen, hadden de woorden voor mij een andere betekenis dan nu. Woorden léven, geven betekenis aan ons leven.

We mochten de voorbije week met Robert, Jente, Jesper en Lennart heerlijke dagen doorbrengen in Andalusië. We bezochten Sevilla, Cordoba, Candiz, Cramona: schitterende steden, indrukwekkende cultuur. Er was ook een stranddag, zoals elk jaar. De zon scheen volop, het was 26°. We genoten en er was herinnering.

Zaterdagavond kwamen we weer thuis. Het licht van de lantaarnpaal brandde niet, maar het gedicht *Kunst* van Martin Bril was toch goed te zien.

Op de deurmat lag een envelop met een kaart: “...Goed weekend samen, terugkijkend op afgelopen week en vooruitkijkend naar maandag, Martijn zijn geboortedag... Liefs”.

Die klaarheid, af en toe. Daarmee valt te leven, dat is nu genoeg.

[reactie lezen of schrijven? hier](#)

het raamgedicht is [hier](#) te koop